

Slovenci molimo za milost, da bi Anton Martin Slomšek postal blažen.

»Pojdimo na Slomškov grob! Procesija živih — gremo trkat tja, kjer je večni mir in pokoj: O Bog, daj nam svetnika! — Procesija grešnikov — vpijemo po svetniku. Rotimo svetnika, da nam je luč v mraku vsakdanjih skrbi. — Procesija vernih, in z nami naših rajnih verne duše, v stotisočnem zboru prosimo pred božjim tronom: Gospod, s čudeži povečaj našo ubogo vero! — V prošnjih rokah nosimo stiske in nadloge zase in za svoje in za svojo domovino. In z nami verne duše naših rajnih, da v stotisočnem zboru prosimo: Gospod, s čudeži ga povečaj, da bomo videli blaženi sad naše vere, ne za slavo našo, za razsvetljenje naše in posvečenje naših otrok, v slovenski posodi žarek večne luči, in bomo smeli klicati na vseh krajih zemlje do konca dni: Sveti Anton Martin Slomšek, prosi za nas, prosi za nas, za svoj rod, prosi za nas, za ves Ciril-Metodov rod! (Iz govora dr. Fr. Sušnika 29. jun. 1936 na Glavnem trgu v Mariboru, predno so množice šle na Slomškov grob.)

»Viničar je laglje trte vezal, in otrok je v sobi slajše spaval, in orač je boljše brazde rezal, in zvonar je lepše pritrkaval. Vse je v selu blagrovalo Slomška.»

milobi, ko ga pekla roka je sovražna. Kaj bi, Slomšek, ta spomin pomenil? Težek voziš voz nad strmim klancem. Kdo bo tvojo sveto vnemo cenil? Kot požar se zdiš Febroniancem. Prepobozne tvoje so navade; obhajilni h Kristusu pristopi prepogostni so za duše mlade. Jožefincem zde se božji ropi: »Prve nimaš delavne kreposti: Kje, kaplan, je tvoja preudar-nost? Kdo učil je take te modrosti? Kdo poslal je tebe nam v nevarnost?« Molk in mir! In z vnemo se je novo novi čredi nov pastir izročil. Kdor je združil s čredo ga njegovo, ta od črede bi pastirja ločil. Ljudstvo božje! Ljudstvo, ti govori! V enem glasu vsi smo, vsi edini: po bizeljski vinogradni gori, po hrvaški soteški dolini: Raj je čutil, kdor je slišal Slomška.

Pevec. Bog se v njem je in po njem razkrival, kal in rast iz razorane ruše; Bog je v njem bil, in po njem razlival se je v pesem in iz pesmi v duše. Povabili so ga svatje zbrani. In zapel je v svatovsko družino: »Kakor v Kani, z Jezusom ostani! da te vino ne stori živino!« Ni brez prilik ljudstvu Bog govoril, v prilikah jih miljenih je vneval; Slomšek se je po Gospodu vzoril: V prilikah in pesmih raj je nosil.

Olimje pri Podčetrtku, kjer je Slomšek prvo sv. mašo bral; srečen borivec z Bogom je nosil v sebi takrat Stvarnika in svoje starše in svoj dom in rod.

Lipa pred župniščem na Bizeljskem, kjer je Slomšek svoje pesmi peti začel in kjer je ob pogledu na bizeljske gorice nastala še danes tako lepa naša: »En hribček bom kupil, bom trsek sadil...«

Hiša blizu Bizeljskega, ki je prav taka, kakor je bila ona, v kateri je Slomšek kot kaplan stanoval, svoje pesmi koval in pridige spisoval. (Primerjaj strani 48 do 59 v knjigi Anton Martin Slomšek od dr. Fr. Kovačiča!)

Levo: Pogled na bizeljske gorice od cerkve proti severu. Na Bizeljskem. Šel je Slomšek z voljno dušo. »Kakor v zraku prosta plava ptica: Apostolska hitro gre stopinja; če ponižnost moja bo družica, zadovoljnost mi bo gospodinja!« Roj mladostnih sanj se je razkropil, in sprejel je Slomšek breme svoje: Na vinograd dvojen vnet je stopil; na Bizeljskem bije božje boje. Lepa cerkev! Lep oltar v svetlobi! Sredi sveti Lovrenc; ne brez razna. Radovol je v rajski se

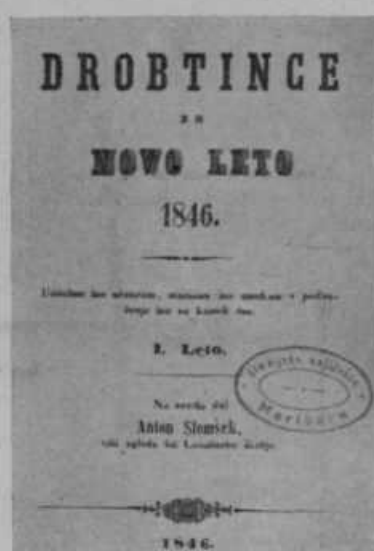
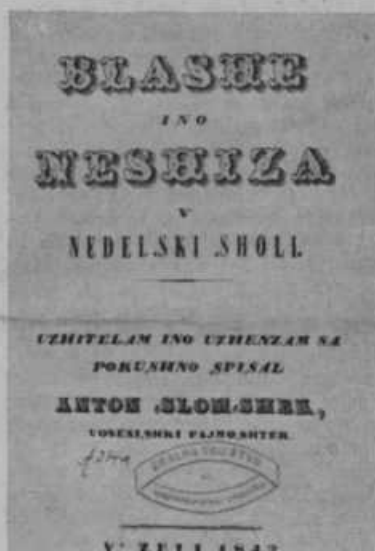
Priznica v Novi cerkvi, kjer je Slomšek daleč naokoli zaslovel kot pridigar.

Levo: Priznica na prostem pri cerkvi sv. Marije na Kamnu v Vuzenici, kjer je Slomšek pridigoval romarjem od blizu in daleč.

Kraj Blatograd severno Celovca, kjer je Slomšek imel znamenito pridigo o narodnosti in materinem jeziku. Tu je nastal znameniti in za Slovence važen Slomšekov rek: »Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličavne narodne omike.«

Desno: Škofov slavnostni sedež v mariborski stolnici, ki ga je postavil Slomšek ob prenosu sedeža lavantinske škofije iz Sv. Andraža v Labudski dolini v Maribor leta 1859.

Levo: Naslovna stran dveh znamenitih Slomškovih knjig: »Bláže in Nežica v nedeljski šoli« in »Drobtince«. Prvo delo je napisal kot vuzeniški župnik l. 1842, drugo pa kot celjski opat in šolski nadzornik.

»Bláže in Nežica« je prva slovenska šolska knjiga.

Sv. Andraž v Labudski dolini, od koder je Slomšek prenesel škofijski sedež v Maribor.

Župnik Ripšl v Vidmu na Savi, ki je spesnil znano pesem: »Kdo bi zmiraj tužen bil, to ne more biti; kdo bi vedno vodo pil, saj to ne more biti...« in kateri je baje Slomšek napev napravil.

Slomšekovi prazniki v Mariboru dne 21. do 29. junija 1936.

Levo: Knjige s 400.000 podpisov k prošnji za beatifikacijo služabnika božjega Antona Martina Slomškega so nosili fantje in dekleta v različnih narodnih nošah.

Desno: Množice na Glavnem trgu v Mariboru dne 29. junija med sv. mašo. Bilo jih je več ko 30.000 in vsak posamezen med njimi se je zavedal, da so tiste manifestacije bile važen povdarek v molitvi za Slomškovo beatifikacijo.

Levo: Škof dr. Ivan Jožef Tomažič je sprejel podpise k prošnji, in sicer dne 21. junija 60.000 podpisov slovenskih šolskih otrok, dne 29. junija pa 400.000 podpisov odraslih. Škof dr. Tomažič je nagovoril otroke tako-le: »Dragi otroci! Vi mi izročate tisoč in deset-tisoč podpisov za uvrstitev škofa Antona Martina Slomškega med svetnike. Ta množina podpisov mi je dokaz, kako zelo želijo vaša mlada srca, da bi Slovenci imeli svojega svetnika. Živa želja, vroče hrepenenje se je danes strnilo v mogočno molitev, naj vse-mogočni Bog blagoslovi dosedanje delo v ta namen, da naj dá vsem preiskavam o Slomškovem svetniškem življenju dober in ugoden izid. Oh, kako bodo srca Slovencev zavriskala od veselja, če bodo sv. oče podpisali odlok, da smemo imenovati Slomškega častitljivega služabnika božjega in še bolj, da smemo moliti: blaženi Anton Martin, prosi za nas!«

Doli: Minister dr. Korošec z ministrom Jankovičem in drugimi odličniki na Slomšekovih praznikih v Mariboru.

Našemu narodnemu voditelju - zvestobo!

Ob lepih Slomšekovih praznikih v Mariboru smo Slovenci zaobljubili svojo zvestobo Slomškovemu duhu. V tem duhu nas, kolikor se tiče narodnostnega dela, vodi naš narodni voditelj DR. ANTON KOROŠEC. Ves naš narod se letos spominja njegovega tridesetletnega javnega delovanja, ko je prvič poslanec postal, njegovega največjega političnega akta, obletnice majniške deklaracije. Zato se bomo tudi mi njegovi ožji rojaki iz bivše mariborske oblasti zbrali dne 9. avgusta v Mariboru, da tukaj na slovenskem taboru manifestiramo za svojega voditelja. Dolžnost vseh mož in fantov je, da se ta dan podajo v Maribor!

Naj vidiijo oni, ki niso prijatelji slovenskega naroda, da smo kot en mož s svojim voditeljem!

